

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เรื่องธรรมไครคาดไม่ถึง

กล้วยไม้เห็นไหมนี่ เดินมา ได้ปลุกกุฎีให้หลังหนึ่ง มันไม่สะดวก อยู่กับหมูกับเพื่อนด้วย ไม่สะดวกเฉพาะอย่างยิ่งการขับการถ่าย เราเลยปลุกกุฎีเล็กให้หลังหนึ่ง น่าจะเสร็จแล้วมั้ง เมื่อเช้าวันนี้เราเข้าไปดู ดูเหมือนค่อนข้างจะเสร็จแล้ว ปลุกกุฎีให้หลังหนึ่ง ช่างๆ ที่จะออกมาถนน แต่ห้ามไม่ให้มีประตู จากประตูหน้าต่างหนักนูน ไปทางนั้นที่เป็นสังกะสีแฉนวนนี้ ไม่ให้มีประตู ก็คือให้ออกทางเดียวๆ ถ้ามีประตูนี่จะเป็นภัย เข้าออกได้ทุกแบบ จุ้นจ้าน เสียหายอย่างรวดเร็ว เลยห้ามเสียก่อน ไม่ให้มีประตูทางนั้น ให้ออกทางด้านนั้นทั้งหมดเลย น่าจะเสร็จแล้ว เมื่อวานนี้เราเข้าไปดูไม่เห็นมีคนทำงานเลย แสดงว่าเสร็จเรียบร้อยแล้วแหละ นี่ละกล้วยไม้เนื้อว๊ะไม่สมประกอบอะไร จึงได้อนุเคราะห์อย่างนั้นละ ปลุกกุฎีให้มีห้องน้ำห้องอะไรเสร็จเรียบร้อย แล้วไม่ให้สูง ไปถึงนั่งพับได้เลย

ทางข้างในนี้กุฎีพระจะมีแต่กระต๊อบๆ นะ พวกหมอทางศิริราชเขามาเยี่ยมวัดเราให้พระพาไปดูเลย ดูให้ละเอียดเรอบอกอย่างนั้นนะ ให้ไปดู เอ๊ะใจไปเรื่อยๆ จนกระทั่งออกมา โอ๊ย ผิดคาดผิดหมาย วัดป่าบ้านตาดนี่นึกว่าอะไรจะหุรหุราทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีที่ไหนจะเกินวัดป่าบ้านตาด เพราะมีชื่อเสียงโด่งดังมากกว่านั้นนะ ครั้นเข้าไปแล้วดูกุฎีเท่ากำปั้น ผิดหวัง ไปหาปลุกหอปราสาทแข่งเมืองสวรรค์ไป เราวางใจละ นั้นละสมหวังละ ไป ไปหาที่สมหวังเราว่า พวกหมอศิริราช

นั่นละเรื่องของธรรมท่านเป็นอย่างนั้น ท่านไม่ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนะเรื่องธรรม เพราะฉะนั้นจึงสงบเย็นทุกอย่าง ท่านกะแต่พอดีๆ สัลเลขธรรม ๑๐ ข้อนี้ สำหรับพระผู้ปฏิบัติออกหน้าแหละ อับปิจฉตา มกน้อย แนะ เหมือนท่านอาจารย์หลุย ไปหาชิลูกศิษย์หลวงปู่มั่นเราองค์ไหนจะเหมือนท่านอาจารย์หลุยไม่มี เรายกให้เลยเรื่องมกน้อย จนกระทั่งยามขาดหมดข้างนอกข้างใน มันมีสองชั้น เราไปจับยาม จับทำไม ขึ้นทันทีเลย มันยังต้อยนี้ มันดีอะไรไม่ใช่คนตาบอดดู มันดีอยู่ข้างในคือชั้นในดีอยู่ ท่านพูดของท่านก็ถูก ไอ้เราไปจับก็ถูก ก็เราดูมันดูไม่ได้ดูข้างนอก อย่างนั้นละท่านใช้

มกน้อยที่สุดก็คือท่านอาจารย์หลุย บรรดาลูกศิษย์พ่อแม่ครูจารย์มั่นเด่นทางมกน้อย ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีคำว่าสวดสวดงดงามอะไรเลย ผ่าก็เอาจีวรเก่าๆ มาอย่างนั้นละ ท่านมกน้อยมาก ในบรรดาลูกศิษย์พ่อแม่ครูจารย์มั่นเรานี้ท่านอาจารย์หลุยเป็นที่หนึ่งความมกน้อยนะ เห็นไหมละอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุแล้ว นั้นละตีตราบอกแล้ว นั่นคือพระอรหันต์ ถ้าลงอัฐิกลายเป็นพระธาตุแล้วประกาศปางขึ้นมา ทางส่วนสกลกาย

ภายนอกอย่างแจ่มชัด ภายในนั้นท่านรู้จักนมาละ ในวงกรรมฐานรู้จักัน องค์ไหนภูมิจิตภูมิธรรมอยู่ชั้นใดภูมิใดนี้รู้จักันในวงกรรมฐาน ท่านพูดกันเรียกว่าธรรมะในครอบครัว ท่านพูดกันในวงปฏิบัติเจียบ ๆ รู้กันเจียบ ๆ อยู่กันละ ท่านไม่ฟูฟ่า ไม่ฟุ้งเฟ้อ ไม่โอ้อวด

ท่านอาจารย์ฝั้นนี้ชุ่มเย็นมาก ท่านอาจารย์ฝั้นเป็นพระที่ชุ่มเย็นมากที่สุดทีเดียว เป็นฝ่ายเรานะโจมตีท่าน ท่านไม่ว่าอะไรเราแหละ เห็นเรามานี้ ท่านกำลังแจกเหรียญอะไรให้เขาอยู่ พอเห็นเราไป หยุด จะพูดธรรมะ ปิดทันทีเลย ไม่ให้เราเห็นนะ จะถูกโจมตีใช้ไหมล่ะ แจกของขลังนะ ขลังตั้งแต่ภายนอกภายในไม่ได้ขลัง นั้น จะเอากันตรงนั้น ท่านเห็นเรา มีแต่เราละเป็นฝ่ายโจมตี ไปหาครูบาอาจารย์องค์ไหนก็เหมือนกัน เพราะเรามั่นนีสัยอย่างนี้ ว่ากล้าก็กล้าจริง ๆ กล้าโดยอรรถโดยธรรม กล้าโดยอรรถโดยธรรมละเรา

บรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็มีแต่เราละเป็นฝ่ายโจมตี ค้านไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นท่านอาจารย์ฝั้นท่านกำลังแจกของขลังเหรียญอะไร ๆ พอเห็นเราโผล่เข้ามา นี้ หยุด ๆ จะพูดธรรมะ หยุดทันทีเลย ปิดปั๊บเลยทันที ไม่งั้นเอาจริง ๆ นะนั่น นี้หรือของขลัง จะขัดกันเลยนะนั่น เห็นท่านเราก็ไม่ว่า แต่ท่านเป็นฝ่ายระวังเรา เราเป็นฝ่ายโจมตีท่าน กับเรานี้สนิทกันมากนะ ท่านอาจารย์ฝั้น ท่านกลัวเราก็จริงแต่กลัวเป็นธรรมนะ เพราะเราเอาจริงนี่ กำลังแจกของขลังอยู่ เหรียญนั้นเหรียญนี้ แจกนั้นแจกนี้ พอเห็นเราโผล่เข้าไป หยุด ๆ จะพูดธรรมะ หยุดทันทีเลย ไม่ให้ออกเลย ไม่งั้นจะถูกโจมตีเราก็ไม่ว่าอะไร รู้แล้วว่าท่านระวัง ท่านอาจารย์ฝั้น

แต่กับเรานี้เป็นยังไงไม่รู้ละ เจตีย์ของท่านก็เรานั้นละสร้างให้ ๑๒ ล้านนะ เจตีย์ของท่านอาจารย์ฝั้น เราละเป็นคนสร้างให้ พอท่านมรณภาพก็ประกาศลั่นกันขึ้นเลยว่า จะสร้างเจตีย์ เราก็ประกาศทันทีเลยว่าสร้างก็สร้าง แต่อย่าให้เราเข้าไปเกี่ยวข้องนะ เราทำมีแต่ทำให้หลวงปู่มันเรียบร้อยแล้ว นี้เราแก่แล้ว เราไม่เป็นประธานละ เขามาให้เราไปเกี่ยวข้องก็คือเป็นประธาน เป็นประธานมันหนักมาก ไม่ใช่เล่น ๆ ที่นี้ทำไงมันก็ไม่ขึ้นนะซี ฟาดเสีย ๓ ปี นู่นนะเห็นไหมล่ะ ประชุมกันแล้วประชุมกันเล่า ปีที่สามนี้มาประชุมกันมีคณะกรรมการมา ๕ คน หมดหวังละ

ก็ท่านสุวัจน์กับผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้กำกับตำรวจสกลนครมาเลย กับพวกญาติโยมผู้มีเกียรติแห่กันมาเลย ไปกุฏิเรา เพราะเราปิดแล้วตั้งแต่ต้น เราไม่เอา มากี่มาพูดเรื่องสุด ๆ ลิ่น ๆ ให้อึ้ง แล้วเราเคารพท่านอาจารย์ฝั้น เคารพมากนะ ทั้งรักทั้งเคารพ แต่โจมตีเป็นฝ่ายเรา รักและเคารพ ท่านก็ระวัง แต่ท่านก็เมตตาเรามากนะ ท่านอาจารย์ฝั้นนะ ท่านเมตตาเรามากอยู่ ที่นี้ถึงวาระนั้นสุดท้าย ๓ ปียังไม่ขึ้น มีคณะกรรมการมาประชุมเพียง ๕ คน เป็นอันว่าล้มเหลว ท่านสุวัจน์นั้นละเป็นหัวหน้า

ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้กำกับตำรวจพากันมา พวกประชาชนญาติโยมผู้มีเกียรติละมา
 แห่งกันมา ก็มาพูดเรื่องความสุด ๆ ลั้น ๆ เรื่องเจดีย์ท่านอาจารย์ฝั้นให้ฟัง แล้วก็ไม่มีที่
 ไหน ก็มองเห็นแต่ท่านอาจารย์ท่านนั้นละ ถ้าท่านอาจารย์หยุดเสียเลยอย่างเดียวแล้วก็
 เป็นอันว่าล้มไปเลย

ที่นี้ความเคารพท่านก็เต็มหัวใจเรา ท่านอาจารย์ฝั้นเราเคารพมากนะ แต่โจมตี
 เป็นฝ่ายเราโจมตีท่าน แล้วท่านก็เมตตาเรามากอยู่นะ แผลกอยู่ มาเล่าให้ฟังสุดสิ้นแล้ว
 ไม่มีทางแล้ว ตกลงเราก็เลยรับเป็นประธานให้ พอเรารับท่านนั้น ออกไปก็ไปประกาศ
 กันลั่นเลย ขึ้นทันทีเลย เจดีย์ ๑๒ ล้านนะ เราหาเงินให้ทั้งหมดเลย เจดีย์ท่านอาจารย์
 ฝั้น ๑๒ ล้าน เราเป็นประธาน แล้วก็หาเงินให้ด้วย ๑๒ ล้าน พอเสร็จเรียบร้อยแล้ว เงิน
 ๑๒ ล้านเศษไปแปดแสน ยังเหลือแปดแสน แปดแสนนี้ก็มอบให้วัดอุดมสมพร วัด
 อุดมสมพรนี้รับเป็นรับตายอยู่นี้หมดละ บรรดาเรื่องของท่านอาจารย์ฝั้นจะอยู่ที่วัดอุดม
 สมพร อันนี้เงินมันเหลืออยู่สร้างเจดีย์แปดแสน มอบให้วัดอุดมสมพรเลย
 คณะกรรมการว่าไง พวกคณะกรรมการก็ยอมรับตามเรา ก็มอบเงินแปดแสนให้วัดอุดม
 สมพร ๑๒ ล้านเป็นเจดีย์ทั้งหมด แล้วก็เรียบร้อยมาเลยอย่างนั้นแหละ

ที่นี้เวลาท่านมรณภาพ ท่านเกี่ยวกับเราตั้งแต่วันท่านมรณภาพนะ ท่านอาจารย์
 ฝั้น รู้สึกเมตตาเราเกี่ยวข้องกับเรา เราไปอยู่ที่วัดดงศรีชมภู คือเราจะออกเดินทาง อย่าง
 พุ่งนี้ละ กลางคืนนี้ท่านเสียแล้ว พอท่านเสียก็ฝนตกทั้งคืนละวันนั้น เราจะออก
 เดินทางไป ชัดชัดทั้งหมดเลย นี่อำนาจเมตตาธรรมของท่านมาเกี่ยวข้องกับเรา ให้ทุก
 สิ่งทุกอย่างที่เราจะออกเดินทางชัดไปหมดเลย จนกระทั่งเราได้ออกพูดเสียงลั่นโกก
 ขึ้นมาเลย วันนี้จะมีเหตุการณ์อะไรแน่นอนอนนะคอยดู สะเทือนใจมา ๓ วัน นี่หนที่สาม
 ที่นี้พูดได้ละคอยดูก็แล้วกัน อะโรมันชัดไปหมดเลย เรื่องของเราที่จะกลับวัดอุดมสม
 พร

เริ่มแรกตั้งแต่ไปรถเขา มันพลิกตาลปัตรไปเลย จะว่าเป็นธรรมไม่เป็นธรรมก็
 ตาม แต่ความดลบันดาลจิตใจของท่านมาเกี่ยวกับเรา เราจะมาวันนั้นก็รถติดขัดไป
 หมดเลย รถที่จะไปรับเราไปไม่ได้ น้ำท่วมหมดตามทุ่งนา ตกลงเขาก็ต้องเดินทางไป
 เองไปหาเรา เดินทางไปจากบ้านนาขามไปวัด เดินทางไปเอง คือรถไปไม่ได้

นั่นก็ท่านทวยเป็นผู้จัดการให้เราทุกอย่าง ชัดไปหมดเลย มันแปลกอยู่นะ รถที่จะ
 มารับท่านพลิกตาลปัตร ท่านทวยไปสั่งว่า รถที่จะมารับท่านอาจารย์วันนี้เป็นรถเก๋งนะ
 มานี้จะเข้าไม่ได้รถเก๋ง ข้ามทุ่งนาไม่ได้ ให้เอารถที่บ้านเราวางั้นนะ ท่านไปบอกเองท่าน
 ทวย ที่บ้านเราคือบ้านโยมอุปัฏฐากท่าน มีรถอยู่สองคัน ให้เอารถที่บ้านเราไปรับท่าน

อาจารย์มาขึ้นรถเก่งคันนี้กลับอุดรว่างั้นนะ ท่านทูลสั่งเรียบริ้อยแล้ว พอรถมาก็พลิกตาลปัตร บอกว่ารถมานี้ให้รออยู่ที่นี่ รถเก่งมาก็ให้รออยู่ที่นี่ ท่านจะเดินทางมาเอง ดูซินะ

บ้านที่ท่านทูลไปสั่ง เขามีรถอยู่สองคัน ให้เอารถที่บ้านไปรับท่านอาจารย์มา เพราะรถนี้มันบุกน้ำได้ว่างั้นเถอะ ครั้นมานี้ก็บอกรถคันนี้ว่าท่านอาจารย์จะเดินทางมาเอง ดูซินะเดินทางมาเอง แนะมันขัดขนาดไหน ตกลงก็เลยไม่ได้ จนสายคนขับรถเก่งเขาก็เดินทางไปหาเรา เขาดูทางไป พอเล่าให้ฟังอย่างนั้นแล้ว อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ ก็เราสั่งอย่างนั้น ๆ ทำไมเป็นอย่างนี้ ก็ไม่ทราบเหมือนกันมันหากเป็นอย่างนี้ ตาย ๆ ท่านทูลก็เดินจิวรปลิวมาเลยละ จะมาเอารถที่ท่านสั่งไว้เรียบริ้อยแล้ว มันไม่ได้อย่างนั้นซิ

ครั้นมาบ้านนี้แล้วรถในบ้านไม่มีสักคันเดียว จนกระทั่งบ่ายสองโมงรถจึงไปจากปากคาด รถสองแถวคันหนึ่ง มากี่ลากเอารถสองแถวไปรับเรา นี่ก็คิดดูซิ ตั้งบ่ายสองโมงแล้ว เราจะมาอุดรมาไม่ได้รถติดขัด ครั้นไม่ได้รถนี้แล้วท่านกลับไปอีก พอมาถึงบ้านนาขาม รอรถอีกตั้งบ่ายสองโมงไม่มีรถคันไหนเข้ามาเลย รถที่ว่าเหลวไปหมดเลยจะทำไง พอบ่ายสองโมงมีรถสองแถวคันหนึ่งเข้าไป แต่เข้าไปแล้วติดเครื่องยังงี้ก็ไม่ติด นั่นเห็นไหมละ เห็นชัดเจนนมาก เราเป็นคนนั่งรถอยู่ ติดเครื่องยังงี้มันก็ไม่ติด ดับปั๊บ ๆ อยู่อย่างนั้น มันสะเทือนใจเรื่อย ถึงหนที่สามเลยพูดข้างออกมา วันนี้จะมีเหตุการณ์นะ มีแน่ ๆ กระเทือนใจถึงสามหนแล้ว คอยฟังก็แล้วกันนะวันนี้จะมีเหตุละ

รถนี้มันไปไม่ได้แบบนี้ ขึ้นนั่งรถแล้วติดเครื่องไม่ติด พอตีท่านเอียนก็ไปจากอุดร ไปฉันทจันท์บ้านดงล้ง ได้ทราบข่าวท่านอาจารย์ฝันมรณภาพจากนั้นท่านเอียนก็ไปหาเรา นี่ละรอข่าวท่านเอียนเอาข่าวท่านอาจารย์ฝันไปหาเรา เห็นไหมติดขัดตลอด พอเราพูดอย่างนั้นแล้วมันจะมีเหตุอะไรแน่นอนวันนี้คอยดูก็แล้วกัน พอท่านเอียนได้ข่าวนี้เรียบริ้อยแล้วก็ไป เอาข่าวนี้ไปหาเรา เราต้องรอข่าวนี้ตลอด นั่นนะอำนาจท่านอาจารย์ฝันนะเกี่ยวกับเรา พูดง่าย ๆ ว่าเกี่ยวกับเรา จะไม่ให้เรากลับอุดร จะให้ไปอุดมสมพรก่อนท่า

พอท่านเอียนไปจากอุดร ท่านลงรถบัสวิ่งมาหาเรา รถกำลังจะไปติดเครื่องไม่ได้ อยู่那儿ละ พอท่านเอียนวิ่งมาบัสก็มากกระชิบว่า ท่านอาจารย์ฝันเสียแล้วตั้งแต่เมื่อวาน ดูว่า ๖ โมง ๕๐ นาที ท่านเสียแล้วเมื่อวานนี้ นี่ละเรื่องราว พอว่างั้น เออ เออละเข้าใจ เออ ไม่ต้องติดเครื่องก็ได้ที่นี้เราว่างั้นเลย เหยียบคันเร่งเลยเราบอก ก็มันมีเรื่องอันเดียวนี้เข้าใจไหม บอกว่าไม่ต้องติดเครื่องรถนี้ละ เหยียบคันเร่งไปเลย พอติดเครื่องปั๊บผิงไปเลยจริง ๆ ออกไปนี่ นุ่นฟาดไปวัดอุดมสมพร แทนที่จะมาอุดรไม่มานะ ไปวัดอุดมสมพร ทางนั่นก็รอเราอยู่แล้วเอาอีกแหละ นั่นละเรื่องราวท่านอาจารย์ฝัน พลิกตาลปัตรกับเรานะ เราเลยต้องไปวัดอุดมสมพร ทางโน้นก็รอเราอยู่แล้ว

ไปเราก็สังเสียเรื่องนั้นเรื่องนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เราถึงได้มาจากวัดอุดมสมพร ตรงมาอุดรทีเดียว เราไปวัดหนองกอง จะไปทอดผ้าป่าไปไม่ได้ ท่านอาจารย์ฝันวาง ตลอดเลย เราเลยว่าจะเกิดเหตุอะไรวันนี้คอยดูก็แล้วกัน เป็นจริง ๆ พอทราบที่ท่าน อาจารย์ฝันเสียแล้วเมื่อวานเวลาเท่านั้น เออ ไปได้ รถนี้ไม่ต้องติดเครื่อง เขียบคันเร่ง เลยคราวนี้ ไปได้เลย ติดเครื่องบึ่งก็ไปเลย ก็เลยถาม รถนั้นมันเป็นยังไงแต่ก่อน ก็ดี ๆ ธรรมดา แต่วันนี้เป็นอย่างนี้ นั่นละเรื่องราวท่านอาจารย์ฝันนะ

จึงได้ไปโน้นกลับมาจึงได้ไปหนองกอง จากนั้นแล้วก็เป็นการของเราทั้งหมด เลย สุดท้ายสร้างเจดีย์ขึ้นมาก็เป็นเราหาเงินให้ด้วย ๑๒ ล้าน เจดีย์ก็เราเป็นประธาน หาที่ไหนไม่ได้ ๆ สุดท้ายมีผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้กำกับตำรวจและประชาชนชาว สกลนครแห่ไปหาเรา ไปพูดถึงเรื่องจะล้มเหลวเรื่องการสร้างเจดีย์ เราเคารพท่านมาก ตกลงเราก็เลยรับให้ พอรับให้บึ่งก็ขึ้นเลยทันที เป็นอย่างนั้นละ เรื่องท่านอาจารย์ฝัน เกี่ยวข้องกับเรานี้เกี่ยวจริง ๆ เกี่ยวอย่างเห็นได้ชัดเลย

รถติดเครื่องจะติดไม่ติด อะไรมันก็ไม่ติด จนร้องโกกขึ้นเลยมันจะมีเรื่องวันนี้ คอยดู พอทราบข่าวท่านอาจารย์ฝัน ท่านเอียนไปเล่าให้ฟังเท่านั้น เอ้า ที่นี้เขียบ คันเร่งเลยไม่ต้องติดเครื่อง ไปเลย เป็นอย่างนั้นละ เรื่องธรรมใครคาดไม่ถึง อย่าไป คาดนะเรื่องธรรม ยกตัวอย่างท่านอาจารย์ฝันกับเรานี้แหละ คือท่านเกี่ยวข้องกับเรา ท่านเมตตาให้เราเป็นภาระ ความหมายว่าฉัน พอทราบเรื่องของท่านแล้วก็ไปเรา ทั้งหมด จนกระทั่งก่อเจดเจดีย์ เราทำให้ท่านทั้งหมดเลย นี่พูดถึงเรื่องธรรมบันดาล ใครไปคาดไม่ได้นะคาดธรรม ยกตัวอย่างอย่างท่านอาจารย์ฝันเสียนี้ อำนาจธรรมของท่านอำนาจใจของท่านมาเกี่ยวข้องกับเรา บังคับไว้หมด ไปไม่ได้เลย

พอทราบเรื่องของท่านเท่านั้น เอ้าที่นี้ไม่ต้องติดเครื่อง เขียบคันเร่งเลย บึ่งเลย ไปเลย ก็อย่างนั้นแหละ มันไปไม่ได้ ติดแล้วมันดับ ๆ อยู่ มันไปไม่ได้ พอทราบท่าน อาจารย์ฝันเท่านั้นบึ่ง เอ้า เขียบคันเร่งเลยที่นี้ไม่ต้องติดเครื่อง เรว่าฉัน มันมีอัน เดียวนี้ละที่เป็นเหตุ ที่เราบอกว่าวันนี้จะมีเหตุอะไรแน่นอนคอยฟังนะ มีแล้วนี่นะ ทราบ แล้วที่นี้ เอ้าเขียบคันเร่งเลยไม่ต้องติดเครื่อง พอติดเครื่องบึ่งก็ไปเลย อย่างนั้นแหละ อำนาจธรรมของท่าน

ท่านอาจารย์ฝันท่านมีนิสัยทางด้านจิตตานุภาพนะ อานุภาพของใจท่านเก่งมาก ร่วงไปนี่ให้หยุดหยุดเลย ไม่ให้ไปก็ไปไม่ได้แหละท่านอาจารย์ฝัน กับท่านอาจารย์ลี พอ ๆ กันอำนาจของใจ ท่านอาจารย์ลี วัดโศการามหนึ่ง ท่านอาจารย์ฝันหนึ่ง พอ ๆ กัน ท่านอาจารย์ลีก็เหมือนกัน แต่ทั้งสองนี้จะเมตตาเรามากทั้งสองนะ อย่างวัดโศกา รามมีงานขึ้นสองอาทิตย์ยังไม่ถึงไหนเกิดเรื่องขึ้นแล้วในงานวัดโศการาม นี้ก็ท่านพ่อลี

ละสั่งไปเลยว่า ให้มหาบัวไประงับเหตุในคร้ว ห้ามใครไปแทนเป็นอันขาด บอกให้ท่านอาจารย์เจี๊ยะไปหาเรา ให้เราไประงับเหตุการณ์ในคร้ว

เราบอกไปทางคนอื่นไม่ได้หรือ ท่านห้ามเด็ดขาด ให้ท่านอาจารย์ท่านนั้นไประงับเหตุการณ์ในคร้ว ตกลงเราก็เลยไป คร้วก็มีแต่เขาโค้งๆ พุดให้มันซัดๆ เสีย โอ้โฮย ไม่ใช่เล่นๆ นะ นั่นก็เอาอีกแหละ เข้าไปก็ใส่เปรี้ยวเลยเทียว ในคร้วเรียบบูดเลย เห็นโทษของตัวเองหมด ยอมรับตามเหตุผลของเราทุกอย่าง เรื่องก็ขึ้นเลย ท่านเลยขยายงานออกไปอีกเป็นสามอาทิตย์ ทีแรกสองอาทิตย์ เห็นว่าเรียบบ่อยแล้วทุกอย่างก็ให้เลื่อนงานออกไปอีกเป็นสามอาทิตย์ แต่เราไปไหนไม่ได้นะ ท่านเห็นหน้าเราก็มหาบัวไปไหนไม่ได้นะ ท่านอาจารย์ลี เรามักจะเป็นอย่างนั้นละ ก็เดชะอยู่ไประงับที่ไหนเรียบบูดทุกแห่ง ไม่เคยเหยียบหัวเราไปด้วยงานไม่สงบไม่เรียบบ่อยไม่มี ไปที่ไรก็เรียบบ่อยทุกอย่าง อย่างวัดอโศการามก็ไม่ใช้เรื่องเล็กน้อย อันนั้นก็เรียบบูดไปเลย เป็นอย่างนั้น

หลวงปู่หลุยนี้ยกให้เป็นพระที่ปรารถนาน้อยที่สุด มีความมักน้อยมาก แต่กับเรานี้ก็คั่นกันมาก อันนี้ก็แบบเดียวกัน ขบขันจะตายไป เราเดินจงกรมอยู่ในป่าลึกๆ หนองฝื่อ ท่านไปหาเรา ไปหาที่กุฎิไม่เจอ ถามพระว่าท่านมหาไปไหน ท่านเดินจงกรมอยู่ในป่า ทางเข้าไปนี่ในป่า ท่านก็ไปเลยไปหาเรา นี่ละมันขบขัน ที่ว่าท่านสนิทกับเรามากนะ พอเข้าไปเสียงกุกกักๆ กลางคืน ก็ไม่มีไฟนี่ ไปก็โดนนั้นโดนนี้ไปเสียงกุกกักๆ เราก็เดินจงกรมไม่มีไฟอีกแหละเราก็ดี พอไปก็ประมาณต้นเสานี้ละ กุกกักๆ เข้าไป เราวิดถึงพ่อแม่ครูจารย์มันนะ เอ้ พ่อแม่ครูจารย์เป็นอะไรน้ำ มีใครมาหาเราละนี่ เกี่ยวกับท่านแน่ๆ

พอไป เราก็เลยถามใครมานี่ ผมเองท่านว่า ท่านก็รู้ทิศทางของเราว่าอยู่ตรงไหน เข้าใจไหม กุกกักๆ เข้ามา ใครมานี่ ผมเอง ท่านว่าอย่างนั้นนะ พอท่านรู้ทิศทางแล้ว ท่านก็ตรงเข้ามาเลย มาที่คว่ำแขนเรา จูงบเลย ดึงจากนั้นมา เอ้า จะเอาไปไหนอีก ไปหาท่านอาจารย์ละซี ไปหาอะไร ไปฟังเทศน์ อ้าวเมื่อคืนนี้ผมก็ไป ทำไมท่านอาจารย์ไม่ไปเราว่า ก็นั่นนะซีขึ้นเลย ถ้าไปแต่ท่านไม่ได้ โอ้ย ถูกเขกไล่ลงๆ เราไปท่านไม่ว่าอะไร ก็นิสัยต่างกัน นั่นท่านเมตตาแบบหนึ่งนะ

ท่านอาจารย์หลุยขึ้นไปที่ มาอะไรหลุย ขึ้นเลยนะ ไล่ บางทีก็ไล่ลงไป ไปนะ ไล่ นี่คือเมตตาแบบหนึ่ง เข้าใจไหม ใช้ต่อลูกศิษย์นี่คนละแบบๆ ไม่ซ้ำกันนะ กับท่านอาจารย์หลุยนี้แบบนี้ กับท่านอาจารย์หลุยท่านใช้เมตตาแบบนี้ กับลูกศิษย์คนนี้ใช้เมตตาแบบนี้กับลูกศิษย์คนนี้ ไม่ได้ซ้ำกันนะพ่อแม่ครูจารย์มัน เรื่องความมักน้อยนี้ยกให้ท่านอาจารย์หลุย ไม่มีใครสู้ มีอะไรๆ ไม่เอา ใช้ของใหม่ๆ ไม่ใช่ ใช้แต่ของเก่าๆ

ทั้งนั้นละ นี่อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุแล้วพูดถึงเรื่องความสนิทกัน ท่านสนิทมากกับเรา ท่านอาจารย์หลุย คิดดูซิเข้าไป ไปจับแขนจูมาเลย มีดๆ นะ จูมาจากทางจกรมในป่า เอ้าจะเอาไปไหนนี่ ไปฝั่งเทศน์ละซี จูไม่ถอยนะนั่น จูมาเรื่อย บุกอออกมาจากป่า จนกระทั่งมาถึงที่โล่งแจ้งถึงปล่อยมือ แล้วก็เดินไปด้วยกัน

เป็นอย่างนั้นละท่านอาจารย์หลุย ท่านนิสัยชอบพูดเล่น ไม่ถือเนื้อถือตัว การถือเนื้อถือตัว ไม่มี สำหรับท่านอาจารย์หลุย แต่ท่านมักน้อยมาก บรรดาลูกศิษย์หลวงปู่ มันไม่มี มีท่านอาจารย์หลุยองค์เดียวเป็นผู้มักน้อยมากที่สุดคนเดียว วันนี้หมดแล้ว จะเลิกและให้พร จะไปละสายแล้ว

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ